

ת"פ 1809/10/10 - מדינת ישראל נגד מ. ס., פ. ס., ו. ח.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1809-10-10 מדינת ישראל נ' ס. ואח'
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) המאשימה
נגד
1. מ. ס.
2. פ. ס.
3. ו. ח.
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את נאשם 2 בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובריחה ממשמורת חוקית. נאשמים 1 ו-3 מזוכים מהמיוחס להם, כפי שאפרט להלן:

2. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות אלו: לנאשמים 1 ו-3 יוחסו עבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 274 לחוק העונשין התשלז-1977 (להלן: החוק). לנאשם 2 יוחסו מספר עבירות של תקיפת שוטר, שידול לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 בצירוף סעיף 30 לחוק וכן בריחה ממשמורת חוקית לפי סעיף 252(2) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.9.10 התגלתה מריבה אלימה בין כמאתיים אנשים מבני משפחות א. ו. במספר מוקדים באזור מבנה חברת החשמל ברחוב .. בירושלים. כוחות משטרה הגיעו למקום. נאשם 1 הגיח וריסס גז מדמיע לעבר שלושה בלשי משטרה ומתקהלים במקום. הוא החל לברוח ושוטרי הבילוש אחריו. נאשם 1 נכנס לרכב, התבצר בו ודרש מהנהג לנסוע. הוא דחף בידיו את השוטרים שניסו לעצרו. למקום הגיע נאשם 2 שהוא אביו של נאשם 1. הוא דחף את השוטרים וניסה לשחרר את נאשם 1 מאחיזתם. בסיוע שוטרים נוספים שהגיעו למקום הצליחו השוטרים לעצור ולאזוק את נאשמים 1 ו-2 ולהכניס כל אחד מהם לניידת משטרה אחרת. למקום הגיעו עשרות בחורים שדרשו מהשוטר אניס מנסור לשחרר את נאשם 2. השוטר יצא מהניידת וניסה להדפם. בשלב זה פתח נאשם 2 את דלת הניידת והחל לרוץ בעודו אזוק בידיו. שוטרים אחרים רצו אחריו ותפסו אותו. נאשם 2 קרא בערבית לעבר ההמון "חבר'ה, הם רק שלושה" ועשרות בחורים הקיפו את שלושת הבלשים והיכו אותם בדחיפות, אגרופים ובעיטות וכן באמצעות מקלות. אחד מהם היכה באמצעות חגורת מכנסיו את הבלש אניס שנפל ארצה. ההמון הצליח לנתק את הבלש אביחי כץ מאחיזתו בנאשם 2 וגם הוא הופל על הארץ והוכה על ידי ההמון.

נאשם 3 תקף את שלושת הבלשים באגרופים, דחיפות ובעיטות וניסה לשחרר את נאשם 2. נאשם 2 ברח.

עמוד 1

לבלשים אביחי כץ ואניס נגרמו חבלות שונות.

הנאשמים כפרו במיוחס להם וטענו כי עברו במקום באופן תמים ולא היו מעורבים באירוע תקיפת השוטרים.

3. הראיות בתיק מבוססות על עדויותיהם של שוטרים שנכחו במקום. בנוסף העלה ב"כ הנאשמים טענות בנוגע לזיהוי הנאשמים, אשר לא נעשה על ידי מסדרי זיהוי אלא בהצבעה בתחנת המשטרה, כאשר תיאורי הנאשמים לא נמסרו בזמן האירוע אלא בחקירה, לאחר שהעדים ראו את הנאשמים בתחנת המשטרה. בנוסף נטען לגבי הודעות הנאשמים במשטרה כי לא הוגשו ההודעות המקוריות, והקיימות אינן חתומות על ידי הנאשמים ואינן משקפות את דבריהם.

עדויות החוקרים וגובי ההודעות

4. רס"ר איאס פלאח גבה את הודעתו של נאשם 3 - ת/1 ואת הודעתו של נאשם 1 - ת/2. הוא אישר כי ההודעות שגבה אינן חתומות על ידי הנחקרים, אינן ההודעות המקוריות, לא ברור אם הנחקרים הסכימו לתכנן ולא נרשם עליהן כי העדים מסרבים לחתום. גם חתימתו שלו, גובה ההודעה, אינה מופיעה. עוד אישר כי לעיתים מוסיפים דברים שונים בכתב יד על גבי ההודעות, וכי מאחר שלא הוגש מקור ההודעות לא ניתן לדעת אם הוספו הערות כלשהן בכתב יד (עמ' 8, 9, 10).

העד סלים מרעי הוא חוקר שגבה את הודעת נאשם 2 - ת/5. גם הודעה זו לא נחתמה על ידי החוקר ועל ידי החשוד, ללא הסבר. ב"כ הנאשמים התנגד להגשת ההודעה, ובהחלטת ביניים בעמ' 70 לפרוטוקול קיבלתי את ההודעה כיון שזוהי הראיה הטובה ביותר שבנמצא. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שכל הודעות הנאשמים שהוגשו אינן ההודעות המקוריות, אין עליהן חתימות של החוקרים ושל הנחקרים, וקיים ספק אם ההודעות שהוגשו משקפות נוסח סופי ואחרון של הודעות הנאשמים.

העד הבהיר כי בתיק לא נערכו כל מסדרי זיהוי וכי זיהויים של הנאשמים והצבעות עליהם בוצעו בתחנת המשטרה, כאשר הנאשמים והעדים שהו בתחנה (עמ' 71, 72).

5. אני סבורה כי לא היה טעם בעריכת מסדרי זיהוי כאשר העדים המזהים הם שעצרו את הנאשמים והביאו אותם לתחנת המשטרה. אולם בכך אין כדי להעיד על זיהוי הנאשמים כמי שביצעו עבירות בזמן האירוע. קביעת הממצאים בנושא זה צריכה להיעשות על בסיס ניתוח הראיות, כפי שאפרט להלן.

באשר להודעות הנאשמים במשטרה, כל ההודעות שהוגשו אינן חתומות לא על ידי גובי ההודעות ולא על ידי הנאשמים, לא ניתן כל הסבר לכך. הדבר מעלה חשש שההודעות שהוצגו אינן שלמות ואינן כוללות דברי הנאשמים במלואם. על כן יש לייחס להודעות אלה משקל מוגבל. עם זאת, בתיק זה אין להודעות הנאשמים במשטרה תרומה משמעותית למסקנות אליהן הגעתי.

עדי התביעה שנטלו חלק באירוע

6. עו"ד ח א עובד כעו"ד פנימי בחברת החשמל. הוא ואחיינו הותקפו באירוע שהתפתח לאותה מריבה אלימה שהיו מעורבים בה עשרות רבות ואף מאות אנשים, העומדת ברקע האירועים נשוא כתב האישום. העד העיד כי הוא מכיר את נאשם 3 כשכן של סבתו, ונמצא ביחסים טובים איתו (עמ' 12). הוא העיד כי נאשם 3 לא תקף אותו או את אחיו,

וחזר על כך שהם מצויים ביחסים טובים. לגבי נאשמים 1 ו-2 מסר שאינו מכיר אותם ולא ראה אותם תוקפים אותו או מעורבים בדרך כלשהי בסכסוך (עמ' 13 שורות 5-12).

ככל שניתן להסיק דבר מעדות זו, הרי שיש ללמוד ממנה כי נאשם 3 לא היה מעורב באירוע. עם זאת אין בכך לשלול אפשרות שהנאשם היה מעורב בחלקים אחרים של האירוע שהעד לא נחשף אליהם.

7. יתר עדי התביעה הם שוטרים שנכחו באירוע והיו מעורבים במעצר הנאשמים. על מנת להקל על הקורא אבהיר כבר עתה כי העדויות סותרות זו את זו בנושאים מהותיים. הסתירות העיקריות הן בנושאים אלו:

- האם הריסוס בגז הופנה כלפי השוטרים או כלפי הקבוצה היריבה.
- האם נאשם 1 נכנס לרכב לפני שנעצר.
- האם העצור שנמלט מהמקום הוא נאשם 1 או נאשם 2.
- מי ביצע את המרדפים אחר החשודים ואת המעצרים בשלבים השונים.
- מדוע נעצר נאשם 3, מה חלקו באירוע והאם זרק אבן בנוסף לתקיפת השוטרים.

על מנת לחדד את ההבדלים, הודגשו חלק מדברי העדים בנושאים השנויים במחלוקת. אעבור עתה לניתוח העדויות לפרטיהן:

8. פקד עמית נצר כיהן בתפקיד סגן ראש משרד סיור בתחנת שלם והגיע לאירוע. הוא תיאר כי במקום נכחו 200-300 איש וביניהם היו מכות וקטטות, והוא ניסה להרגיע את האירוע (עמ' 14). בשלב כלשהו הגיע למקום בחור עם גז פלפל, רץ והתיז אותו **על קבוצת אנשים**. העד בסיוע בלשים תפסו את הבחור והודיעו לו שהוא עצור. הבחור התנגד למעצר בכך שניסה לדחוף את השוטרים, טלטל את גופו בפראות ומנע את איזוקו. בשלב מסוים הגיע אביו של הבחור וגם הוא הפריע למעצר, חבק את הבן בידיו, התפרע והשתולל. בסופו של דבר בוצע המעצר (עמ' 15 שורות 1-7). העד תיאר את האירוע בגוף ראשון רבים, דהיינו באופן **שהמעצר והמאבק בוצעו על ידו** יחד עם אחרים. הוא לא הזכיר בעדותו את העובדה שנאשם 1 נכנס לרכב חונה.

העד נצר תיאר כי האירוע המשיך ובשלב מסוים הוא שמע מספר יריות ממגרש חניה סמוך. הוא ראה אנשים בורחים מהמקום ובלש בשם אניס שרוע על הרצפה פצוע בראשו. אניס דיווח לו שהעצור שנעצר קודם לכן, **הבחור הצעיר**, ששמו ככל הנראה מוחמד, ברח. נערכו חיפושים עד למציאת הבחור (עמ' 15 שורה 8 ואילך). האב והבן הובאו לתחנה בניידות נפרדות. גם אירועים אלה מתוארים על ידי העד בגוף ראשון רבים. לגבי מעצרו של הבחור העיד נצר כי ראה אותו מרסס גז על הקבוצה השניה, ראה היטב, זיהה אותו **והחל לרוץ** אחריו תוך שמירת קשר עין ללא ניתוק עד לתפיסתו (עמ' 16). בהמשך נשאל נצר כמה שוטרים היו איתו כשתפס את הבחור מרסס הגז, והשיב שהיה גם בלש אחד לפחות (עמ' 20 שורה 23). כמו כן העיד כי **הוא עצמו עם הבלשים שהיו איתו לקחו את העצור לניידת** (עמ' 22). העד לא הזכיר את כניסתו של העצור לבוטקה שבפתח מגרש החניה והסתרתו שם.

נצר העיד כי נאשם 1 תקף אותו ואת השוטרים האחרים כשטלטל את גופו בפראות כדי למנוע את מעצרו (עמ' 21), וגם אביו, נאשם 2, תקף את השוטרים כאשר השתולל ונפנף בידיו לכל הכיוונים כדי למנוע את מעצרו ומעצר בנו

(עמ' 23).

בהמשך העדות הבהיר העד כי הבלש שסייע לו בהכנסת העצור לניידת הוא אניס, וכי אניס סיפר לו כי העצור ברח מהניידת. העד עמד על כך **שהעצור הבורח הוא הבן ולא האב**, דהיינו נאשם 1 (עמ' 27). לשאלת בית המשפט הבהיר העד פעם נוספת כי הבורח הוא הבן, גם אם חלה טעות מסוימת בשמות (עמ' 28 שורות 19-21).

9. **רס"מ שמשון כהן** הוא בלש שנכח באירוע יחד עם חבריו. הוא העיד כי **הוא וחבריו** רוססו בגז, דהיינו ריססו הגז הופנה כלפי השוטרים. לדברי העד, השוטר אביחי אמר לו שזיהה את האדם שריסס, והחל לרדוף אחריו, כשהעד בעקבותיו. על פי גירסה זו, **המרדף אחר נאשם 1 שריסס את הגז נעשה על ידי שני בלשים, אביחי ושמשון כהן**. השניים עצרו את החשוד והודיעו לו שהוא עצור. הוא התנגד למעצר בדחיפות ואגרופים. למקום הגיע אדם נוסף שזוהה כאביו של העצור, ואף הוא השתולל וניסה למנוע את המעצר. במקום נכחו מלבד העד מספר שוטרים, כולל אביחי וחוסאם (עמ' 32). העד תיאר כי הבחור המרסס ברח לעבר רכב שהיה במקום ונכנס אליו, כך שהיה צורך להוציאו מהרכב כדי לעצרו (עמ' 36).

אביו של החשוד, דהיינו נאשם 2, נעצר בניידת עם השוטר אניס, והבחינו כי הוא רץ עם האזיקים לכיוון החניון. העד תיאר כי **הוא ואביחי ראו את העצור הנמלט ורצו אחריו** לתוך החניון, כאשר אניס שהיה אמור לשמור עליו רץ אחריו (עמ' 32 שורות 24-26). לדברי העד הוא ואביחי הגיעו ראשונים אל הבחור שברח (עמ' 35 שורות 32, 33). **הבורח נעצר לבסוף על ידי אביחי**, בבוטקה שביציאה מהחניון (עמ' 34 שורה 10). העד הבהיר בהמשך כי הוא, אניס ואביחי נכחו בזמן המעצר ו"שמו ידיים" על הבורח, ולא זכר אם עמית היה איתם במקום (עמ' 39 שורות 19-22).

יצוין כי בכל תיאור האירוע העד **אינו מציין את נוכחותו של הקצין האחראי, עמית נצר**, כך ששני העדים מתארים אירוע דומה, אולם כל אחד מהם מתאר כי הוא זה שביצע את המעצרים ורדף אחרי העצור הנמלט. העד נשאל בחקירתו הנגדית על כך שעמית בעדותו תיאר כי הוא ראה את מרסס הגז, הוא שרדף אחריו ועצר אותו, וכי הוא לא הזכיר כלל כי הבחור היה בתוך רכב. הוא לא יכול היה לתת הסבר לסתירות אלו (עמ' 38 שורות 12-16).

10. העד הוסיף כי לאחר שתפסו את העצור, התקהלו עשרות אנשים והעצור צעק להם "הם רק שלושה" והמון השתולל ותקף את השוטרים במכות ואגרופים. הוא תיאר כי השתמש בגז פלפל כדי להרחיקם (עמ' 33 שורות 1, 2). הוא הבחין בשוטרים אביחי ואניס שהיו על הרצפה. אניס ירה שלוש יריות באוויר וההמון החל להתפזר. השוטר אניס נפצע (עמ' 32 שורות 28 - 4).

העד תיאר כי לאחר מעצר האב והכנסתו לניידת חזר עם השוטר אביחי למקום בו עמד עמית שניהל את האירוע, **והבחין באדם שמחזיק אבן וזורק לכיוונם** ממרחק כמה עשות מטרים. הוא ואביחי זיהו את החשוד, החלו לרוץ אחריו ותפסו אותו ברחוב. אביחי מסר לו שאותו אדם תקף אותו גם כשביצעו את מעצר האב (עמ' 33). בהמשך מסר העד גירסה שונה לגבי מעצרו של נאשם 3, וטען כי נעצר משום שזוהה כאחד המשתתפים שהיכו אותו ואת אניס. לא נזכר עניין ידיו האבן (עמ' 40 שורה 25). הוא נשאל כיצד זיהה דוקא את נאשם 3 מבין ההמון, והשיב כי הוא התנהג באופן אסרטיבי ומושך תשומת לב, ולכן זוהה על ידו (עמ' 41). העד מסר כי נאשם 3 ביקש לשחרר את האב שהיה עצור (נאשם 2), וכי הוא לא התנגד למעצר (עמ' 42 שורות 3-11, עמ' 43).

11. **רס"מ ירון יחזקאל** הוא שוטר סיור בתחנת שלם. העד סייע בהעברתה עצורים לתחנה, אולם לא היה לו תפקיד ממשי באירוע ואין בעדותו תרומה למערך הראיות בתיק.

12. אביחי כץ הוא בלש בתחנת שלם. יחד עם חבריו לצוות הבילוש, הגיעו לאירוע ועמדו כחיץ בין המשפחות המסוכסכות. העד תיאר כי ראה צעיר מרסס גז לכל עבר, למשפחה שבמתחם ואל השוטרים. החל **מרדף שלו יחד עם שמשון** ועם הצוות אחר הצעיר. **הבורח נכנס לרכב** שבתוכו ישב הנהג. הוא ניגש לנהג הרכב וחוסאם ניגש לצעיר הבורח. החל עימות שבמהלכו הגיע אביו של החשוד והחלו דחיפות בין האב והצעיר לבין השוטרים. השוטרים הודיעו לשניים שהם עצורים.

לאחר שהשניים נעצרו ראה את האב העצור שהיה אזוק בידיו בורח עם האזיקים לכיוון החניה מול חברת החשמל. הוא צעק לשמשון העצור בורח והשניים רדפו אחריו כשהשוטר אניס מצטרף אליהם בריצה. הם ניסו לבודד את העצור מההמון, ולמקום הגיעו מספר אנשים שהתעמתו איתם והעצור אביו של הקטין צועק שבאב, שבאב. החלה נהירה של עשרות אנשים שניסו לחטוף את העצור ותקפו את השוטרים. העצור עצמו נגח בפניו של השוטר אניס. אניס נפל על הרצפה ולאחר מכן הוא עצמו נפל והמשיך "לחטוף". בשלב הבא היה ירי ולאחריו בהלה ובריחה של הצעירים. הוא ראה את העצור בורח לכיוון הבוטקה שבכניסה לחניון, הצביע **לכוחות יס"מ ומג"ב** על המקום והם נכנסו **ועצרו אותו** (עמ' 51).

העד נשאל כיצד זיהה את העדים והשיב כי ביצע את המעצרים וידע מי הוא כל אחד. עם זאת הבהיר כי הוא לא כתב דו"חות (עמ' 56). הוא טען כי תיאורי הלבוש של כל המעורבים היו על פי זכרוננו ולא מזיהויים בתחנת המשטרה (עמ' 57).

העד אישר כי בהודעתו במשטרה לא טען כי הותקף על ידי נאשם 1 ולא הזכיר את נאשם 1 כמי שתקף אותו (עמ' 58).

13. העד אניס מנסור אף הוא היה בין שוטרי הבילוש שנכחו באירוע. הוא לא נכח באירוע מתחילתו ותיאר כי הצוות הגיע עם עצור שהוכנס לרכב והוא נשאר לשמור עליו (עמ' 64). לדבריו העצור אמר לו את שמו, פתחי סביטאן, והחל להשתולל. המון הגיע לניידת וניסה לשחרר את העצור. הוא ירד מהרכב כדי להדוף את ההמון, וראה את הנאשם יוצא מהדלת האחורית ובורח. הוא רדף אחריו לרחבה הפנימית של חברת החשמל, שם חבר לחבריו **ש וא** שראו את הבריחה והם **שעצרו את הבורח**. הוא הצטרף אליהם ברחבה. ההמון הקיף אותם והחל במגע. העצור ניסה לברוח. אדם אחד תקף אותו באלה, עוד קודם לכן הוא התיז גז מדמיע, הרגיש דימום וכאבים ונפל. הוא ראה גם את אביחי נופל. ההמון המשיך להתקיף אותם, הוא חש סכנה וירה באויר (עמ' 65). לדבריו העצור נאשם 2 תקף אותו בפניו בראשו, ודחף אותו בידיו כשהיה אזוק (עמ' 66 שורה 24). העד הבהיר כי מי שנתן לו נגיחה בראש הוא העצור פתחי סביטאן (עמ' 67 שורה 8), וכי אין לו ספק כי מדובר במכה מכוונת לפנים ולא בתנועה לא מכוונת אגב נסיונותיו להשתחרר (עמ' 67 שורות 20-22).

לבקשת הסניגור צוינו גובהם של העדים ושל הנאשם. בהערת בית המשפט בעמ' 68 שורה 21 נרשם כי הנאשם 2 גבוה מהעד בכ-15-10 ס"מ וכן רחב ממנו.

עדי ההגנה

14. נאשם 1 העיד כי הוא ואביו יצאו יחד לעבודתם בבית דפוס של עיתון והגיעו למקום בהסעה. הם ראו התקהלות, גז ודחיפות, וברחו מהגז יחד עם אחרים. בלש בלבוש אזרחי תפס אותו והכניס אותי למכונית. לטענת הנאשם הוא לא ידע שמדובר בשוטר. גם אביו חשב שדם הוא אזרח ולא שוטר והחל למשוך אותו. הגיעו שוטרים נוספים שלא

ידע שהם שוטרים, והם אזקו ועצרו אותו ואת אביו (עמ' 74).

בהודעתו במשטרה ת/2 טען הנאשם כי אינו מעורב בריסוס הגז, כי אביו ואחיו ניסו למנוע מהשוטרים לקחת אותו וכי רדפו אחיו שוטר וקצין. הנאשם אף אישר את תיאורו כלובש מכנסיים קצרים שחוקים וחולצה שחורה עם פסים לבנים, שוקל 100 ק"ג.

15. נאשם 2 הוא עיתונאי ואחראי על מחלקת הדפוס בעיתון. גם הוא תיאר כי יצא עם בנו הנאשם 1 לעבודתו בעיתון. הוא ראה מהומה והרבה אנשים רצים, אמבולנס וריח גז. מיד לאחר מכן ראה אנשים לוקחים את בנו מוחמד ושמים אותו ברכב. הנאשם טען כי לא ידע שמדובר בשוטרים, ואילו היה יודע היה מדבר איתם בצורה מנומסת. הוא הלך למקום ואמר שזהו בנוף אחרי כמה דקות (אדם כלשהו, לא ברור מי) הוציא גז פלפל והחל לרסס, אזק את בנו ואותו והודיע לו כי הוא עצור. לאחר מכן לקחו אותם לתחנת ושמעו יריות (עמ' 84)

הנאשם טען כי ההודעה שהוגשה, ת/5, אינה הודעתו שלו במשטרה.

בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם שיצא מרכב המשטרה וטען כי לא יצא מהרכב ולא היה לו כח לצאת ממנו, הוא לא הגיע לחניון חברת החשמל, עיניו היו "הכל גז" והוא ישב ברכב כשראשו למטה (עמ' 87, 88).

בהודעתו במשטרה ת/5 טען נאשם 2 כי לא תקף איש, וכי הגיע למקום כדי לקרות את הבן שלו ברכב ומרוסס בגז. השוטרים אזקו אותו והכניסו אותו לרכב. הוא נשאל מדוע ברח לחניון ונכנס לבוטקה והשיב כי הלך לראות את בנו, ריססו אותו בגז והוא נפל לרצפה. הנאשם הכחיש שנגח בראשו בשוטר אניס.

16. נאשם 3 הוא בעליהן של מספר חנויות ותחנת מוניות ברחוב ..., דהיינו בסמוך למקום האירוע. לדבריו הוא ראה שיש בעיה ברחוב סלאח א-דין ויצא לרחוב מחשש שייגרם נזק למכוניות. הוא ראה הרבה אנשים וראה את פתחי מחבק את בנו ואומר שרוצים לקחת את בנו (עמ' 89). במקום היה הרבה גז. הוא רגיש לגז ועבר ניתוחים באף, לכן התרחק מהגז. הוא הקיא ופניו היו אדומים. הוא פתח את חולצתו המכופתרת כדי לשאוף אויר. אחרי שהתאושש בא אליו מישוהו ואמר לו ללכת איתו. אחרי 200 מטר הוא שאל אדם אחר והאחר "אמר שזה אני", הורידו אותו לרצפה, אזקו אותו והחלו להכות אותו (עמ' 90 שורות 1-8). הנאשם הוסיף כי בתחנת המשטרה הוא שאל את השוטר שאלות מדוע הביא אותו לתחנה, וסירב לחתום על הודעתו כיון שהיא לא הגיונית (עמ' 90).

הנאשם טען כי ראה את פתחי מחבק את בנו ואומר שרוצים לקחת אותו. הוא התרחק מהמקום והלך למלון, ולא תקף שוטרים כלל (עמ' 91).

17. העד ג'. ח. הוא דודו של נאשם 3. העד תיאר כי ביום האירוע היה במשרד ברחוב הוא, דודו הנאשם 3 ואדם נוסף יצאו החוצה וירו לכיוונם גז. הדוד נחנק, הם ברחו לכיוון המלון, הסמוך לחניית חברת החשמל, הורידו לו את החולצה וטיפלו בו, ואז הגיע אדם בלבוש רגיל ואמר לו לבוא איתו (עמ' 99).

18. העד א. ע. הוא סוחר מכוניות, ולדבריו הוא ידיד של הנאשם אך אינו חברו הטוב. ביום האירוע ישב בתחנת המוניות עם נאשם 3. היתה בעיה והם יצאו החוצה וראו עשן וגז. הגז הציק להם והם כיסו את האף בבידיהם וחלק מהם בחולצותיהם. נאשם 3 נחנק והורידו את חולצתו. הגיע גם אמבולנס. הוא הלך למלון לשטוף את פניו. כשיצא מהמלון לקחו אותו והכניסו אותו לרכב.

19. העד פ. ח. כ. הוא שכן של נאשמים 1 ו-2. הוא העיד כי ראה אנשים בלבוש רגיל מכניסים את נאשם 2 ואת בנו לתוך כלי רכב ואת נאשם 2 מנסה להוציא את בנו מידיהם. לפני כן ראה את השניים הולכים כרגיל לעבודתם בעיתון אל קודס (עמ' 103, 104).

ממצאים ומסקנות

20. כפי שצינתי לעיל, וכפי שעולה מהעדויות שפירטתי, העדים מסרו גירסאות השונות זו מזו באופן מהותי בנוגע לשלבים מהותיים באירוע. בין היתר קיימות גירסאות שונות באשר למעצרו של נאשמים 1 ו-2, זהותם של העוצרים, מקום מעצרו של נאשם 1 - ברכב או מחוצה לו, זהותו של האדם שברח מהמעצר - האם היה זה נאשם 1 או נאשם 2, נסיבות מעצרו בשנית של הבורח ועל ידי מי נעצר.

לנוכח חוסר הבהירות והעדויות הסותרות, קיים קושי בקביעת ממצאים מרשיעים באשר לחלק הראשון של האירוע, בו נעצרו נאשמים 1 ו-2. כאשר מספר אנשים מתאים את המרדף אחרי נאשם 1, וכאשר קיימים בפני תיאורים שונים של נסיבות המעצר - כאשר היה ברכב או ללא כל מעורבות של רכב, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר את שארע במקום.

21. זאת ועוד: כל העדים מתארים כי מעשיהם של נאשמים 1 ו-2 בשלב זה של האירוע היו בעיקרם ניסיונות למנוע את מעצרו. אין מחלוקת על כך שהשוטרים והבלשים לבשו לבוש אזרחי. גם אם השוטרים אכן חבשו כובעי משטרה בשלב מסוים של האירוע, ספק עד כמה ניתן היה להבחין בכך בסערת האירועים. הן נאשמים 1 ו-2 והן עדי ההגנה העידו כי לא ברור היה מיהם האנשים שלוקחים את נאשם 1 ומכניסים אותו לרכב, וכי נאשם 2 הגיע למקום כדי לחלץ אותו מידיהם מבלי לדעת שמדובר בשוטרים.

יתר על כן: גם עדי התביעה העידו כי מעשי התקיפה של נאשמים 1 ו-2 בשלב זה של האירוע היו ניסיונות למנוע את מעצרו, והם לא תקפו את השוטרים תקיפה מכוונת מעבר להתנגדות זו.

לאור כל האמור אני קובעת כי בחלק הראשון של האירוע נאשמים 1 ו-2 לא היו מודעים לכך שמדובר בשוטרים שפעלו במילוי תפקידם. ומעשיהם לא חרגו מעבר לניסיונות סבירים למנוע את מעצרו. ומכל מקום אי הבהירות הראייתית הקיימת אינה מאפשרת הרשעה בנוגע לשלב זה של האירועים.

22. הדברים שונים בכל הנוגע לשלב השני, בו נאשם 2 נמלט ממעצרו. בשלב זה נאשם 2 שהה בניידת משטרה כשהוא אזוק ולאחר שיחה עם השוטר אניס, כך שהיה ברור לו שהוא עצור על ידי המשטרה. הנאשם נמלט מן הניידת כשהוא אזוק בשתי ידיו. בשל העובדה שהיה אזוק, אין ספק של ממש בנוגע לזהותו, שכן לא נכחו במקום מספר אנשים שהסתובבו כשאזיקים על ידיהם.

שוטרי הבילוש, ובעיקר אניס ואביחי, העידו על כך שהנאשם ניסה לברוח והצטרף להמון הסובב בניסיונותיו לתקוף את השוטרים ולהימלט. השוטר אניס אף תיאר ספציפית נגיחה בראשו ותקיפתו על ידי נאשם 2 האזוק. על אף חוסר הבהירות הראייתית, אין בשלב זה ספק לגבי זהותו של נאשם 2, כיון שהוא כאמור האדם שנמלט כשאזיקים על ידיו. בשלב זה השוטרים אף נמצאו בצמוד לנאשם 2 פרק זמן כלשהו, כשהוא צמוד אליהם, כך שהיה באפשרותם להבחין בו ולמנוע אפשרות של ספק בזיהוי. על כן קיים ביס ראייתי מספיק לקביעה שנאשם 2 ברח ממשמורת חוקית, וכן תקף את השוטרים ובמיוחד את השוטר אניס, בשלב זה של האירוע.

23. באשר לנאשם 3, עדי התביעה טוענים כי הוא זוהה בדיעבד כמי שהשתתף בתקיפת השוטרים בחלק השני של האירוע, כאשר תפסו את נאשם 2 והותקפו על ידי ההמון. אולם הוא לא נעצר במקום אלא בשלב מאוחר יותר, ולא ברור על סמך התבסס זיהויו מבין נוכחים כה רבים במקום. העד שמשון כהן העיד כי הוא זרק אבן לעבר השוטרים, אולם העדים האחרים אינם מציינים זאת. העד עצמו מסר גירסה סבירה לגבי מעשיו בזמן האירועים, ואף הביא שני עדי הגנה שהם למעשה עדי אליבי. לאור המור לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.

24. לאור כל האמור אני מרשיעה את נאשם 2 בעבירות של בריחה ממשמורת חוקית ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ומזכה אותו מיתר העבירות. אני מזכה את נאשמים 1 ו-2 מהמיוחס להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' ניסן תשע"ד, 07 אפריל 2014, במעמד הצדדים

המזכירות תשלח העתק מהכרעת הדין לצדדים.